

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie skazanego **D.G.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 6 lutego 2025 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa 195/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt XVIII K 157/19,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności;**
- 2. pozostawić bez rozpoznania wnioszek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.**

[WB]

UZASADNIENIE

Skazany D.G. w dniu 9 grudnia 2024 roku, wniósł wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa 195/20. W uzasadnieniu wniosku skazany odwołał się wyłącznie do okoliczności braku możliwości ustanowienia obrońcy z wyboru.

Wskazać należy, iż jest to kolejny wniosek skazanego o wznowienie postępowania i wyznaczenie obrońcy złożony w przedmiotowej sprawie. W ostatnim z rozstrzygnięć w tym przedmiocie Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 14 listopada 2023 roku, sygn. V KO 69/24, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności i pozostawił bez rozpoznania wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Z akt przedmiotowej sprawy wynika również, że w niniejszej sprawie na wniosek skazanego został już wyznaczony obrońca z urzędu do ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, który w sporządzonej opinii wskazał, iż nie znalazł podstaw do wniesienia takiego wniosku (V KO 28/22).

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Na wstępie należy odwołać się do treści art. 545 § 3 k.p.k., który stanowi, iż sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Powyższe unormowanie pozwala więc na wstępną kontrolę wniosku o wznowienie – i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych - celem wyeliminowania konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Zaznaczyć jednocześnie należy, iż decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (postanowienie SN z dnia 9 lipca 2024 roku, III KO 81/24).

Z wniosku skazanego nie wynika w żadnym zakresie, z jakich powodów wnosi on o wznowienie postępowania, wskazuje jedynie na konieczność wyznaczenia mu obrońcy z urzędu do sporządzenia takiego wniosku. Należy zatem wskazać, że brak argumentacji odwołującej się do podstaw wznowienia, świadczy o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku o wznowienie postępowania. Podkreślić jednocześnie należy, że skazany wnosząc o wyznaczenia mu obrońcy z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie, winien odwołać się do tych podstaw wznowienia postępowania, które uzasadniałyby wadliwość wydanego wyroku. Skazany jednak nie wskazał w tym zakresie żadnych zarzutów, a jedynie podniósł, iż nie posiada środków na wyznaczenie obrońcy z wyboru do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Podkreślić należy, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.) i postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania (zob. postanowienie SN z dnia 15 września 2022 r., V KO 67/22). Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek sprawia, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (zob. postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16).

Mając powyższe na uwadze, wniosek skazanego o wznowienie postępowania należało uznać za oczywiście bezzasadny i na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić jego przyjęcia, co w konsekwencji skutkowało pozostawieniem bez rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

[WB]

[a.ł]

